

отколз него. Другарите му целнаха способностите му, насържаваха го и го обичаха. Декларираше четене с патос и сърдечност. Сами дълбока чувствителна натура, предаваха своята нежна душа на всичко, до което се докоснаха.

В края на първата учебна година или началото на втората (не си спомням добре) по настояването на другарите си даде ми две стихотворения да ги презедат. Не си спомням съдържанието им, но помня, че като ученически опити бяха добре издържани. Казах си мислено и го направих как да работи и какъв да гетте. Като го върнах да взема първо участие в утрата и вечерните, уредихах от училището, да декларира, да гетте свои работи и дори и да свири ^{ако се е издал} в талиурашкият оркестър на училището.

След първото време ми поднесе да презедат един „Марш на XXVI випук“, стихотворение, което ми направиха добре вникане по форма и съдържание. По което този „Марш“ заедно с статията му „Спомени от мисловностите“ биде ~~отпечатан~~ ^{попестен} в годишният сборник на училището по сурвай 50 години от съществуването му. До каккото знам, никой от предшестващите 25 випука на училището не приликаше с този марш, написан от ученик.

В поменатата статия са поместени думи, които са характерни за начина, по който Ванцаров се отнасяше към своята работа. Той пише: ... в поправката от мент глет/на нидки машини ме предаше вълнотата ми мисля, вътре в клетките и тече моятта кръв, в нея трептеше моят температурен и когато той се придвижваше с прищипаната акуратност на плещките, в мене биехае възторгът на творчеството..“

В „Марша“ пак, покрай държавна патристичните идеи, виждам как и в училището, трепти порива на „бурните урагани души“ на бодещите морщи, на които в безпалнищата борба с стихията едбата му биде „бездровна сиври“.

В. В. В. В.